

ȘORICELUL SEMY ȘI ȘORICELUL ORY

Încă de cu seară începuse să viscolească. Câmpul se transformase într-o mare uriașă de zăpadă, păsările se ascunseseră în cuiburi, iar animăluțele nu îndrăzneau să iasă din adăposturile lor.

„Stau și mă întreb: oare cum am să onorez eu mâine invitația pe care mi-a făcut-o Ory?”, și-a spus șoricelul Semy. „Pe așa o vreme, nici măcar paltonul meu de lână nu-mi va ține cald, iar viscolul, sigur, îmi va zbură fesu de pe cap. Iar dacă nu merg, tare mi-e teamă că Ory va crede că sunt ca șoarecele-de-câmp din fabula lui Esop, care, după ce a fost invitat la masă de șoarecele de la oraș, a refuzat să-și mai viziteze prietenul. Asta pentru că de fiecare dată când apărea stăpânul casei să ia ceva din cămară, se speriau amândoi așa de tare, încât uitau de cină și se ascundeau în prima gaură ce le ieșea în cale. Mi-aduc aminte că, după ce mama ne-a terminat de citit fabula, Ory și cu mine am strigat într-un glas: Noi nu venim din fabulele lui Esop!”

Mult timp a stat șoricelul Semy pe gânduri în fața ferestrei, încercând să găsească o cale de a ajunge la prietenul lui, Ory, care locuia la oraș. Cel mai greu îi era să ajungă la marginea câmpului. De acolo se putea urca în mașina domnului Pap, care mergea în fiecare dimineață în oraș, la biroul lui. Domnul Pap l-a ajutat de multe ori pe Semy. Toamna trecută, când a plouat mult, l-a luat în mașina lui aproape în fiecare săptămână.

În timpul acesta, șoricelul Ory se uita și el pe fereastra de la cămara lui și se gândea la prietenul lui, Semy. Spera ca acesta să nu iasă din casă pe un asemenea viscol. Tare mult ar fi suferit dacă i s-ar fi întâmplat ceva. Doar sunt prieteni de mulți ani și cele mai frumoase momente din viața lor le-au petrecut împreună.

Ory își construise aici, în cămara asta uriașă, o cămăruță, numai pentru a putea avea un prânz liniștit cu Semy, pentru ca amândoi să se bucure de o cană cu lapte cald sau o felie de cașcaval și, uneori, chiar și de o prăjiturică. Anul acesta chiar a adus un covoraș nou, mai moale, pentru ca prietenul lui să-și odihnească lăbuțele. Doar Semy este șoarecele-de-câmp și muncește din greu ca să-și strângă proviziile.



Într-adevăr, viscolul a continuat și a doua zi, așa că nici șoriceii, dar nici oamenii nu s-au încumetat să iasă din casă.

Cu gândul la prietenul lui, Semy și-a făcut un ceai, după care s-a așezat lângă sobă să citească din cartea pe care Ory i-o făcuse cadou, anul acesta, de ziua lui de naștere. Lui Semy îi place tare mult să citească. Datorită cărților, între cei doi șoriceii s-a legat o prietenie trainică și frumoasă. Doar așa s-au întâlnit și așa s-au cunoscut. Amândoi se opriseră să citească titlul cărții care tocmai căzuse de pe banca pe care se așeza în fiecare dimineată domnul profesor Flip.

A treia zi, viscolul s-a mai domolit. Până și soarele a ieșit de după nori și și-a trimis razele timide peste oraș și câmp. Domnul Pap tocmai își pornea mașina, când Semy, îmbrăcat cu paltonul de lână împletit de bunica lui și cu fesul tras peste urechi, a ieșit la marginea câmpului.

— Vrei să mergi în oraș, Semy, la prietenul tău Ory?

— Da. Mulțumesc! Ce vreme!

— De mult n-am mai avut o iarnă așa de grea, i-a răspuns domnul Pap, în timp ce se așeza la volan.

Șoricelul Semy cobora din mașină, când prietenul lui Ory, în cojoc și cu o căciulă de blană, tocmai se întorcea acasă de la plimbarea de dimineată.

